

Ο Άγιος των ανέργων, Γέροντας Ιάκωβος της Βίτσας (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ο Άγιος της Βίτσας Ζαγορίου, μακαριστός Γέροντας Ιάκωβος Βαλαδήμος (+ 15 Φεβρουαρίου 1960), υπήρξε πρότυπο εργατικότητας, γι' αυτό και ο Θεός τον αξίωσε να βοηθά τους ανέργους σε εξεύρεση εργασίας. Όταν εγκαταστάθηκε στο Μονοδένδρι, στο ερειπωμένο τότε, όπως, δυστυχώς, και σήμερα, Μοναστήρι του Προφήτη Ηλία, επιδόθηκε με ζήλο τόσο στην ανακαίνισή του όσο και στην ανακαίνιση ψυχών της γύρω περιοχής μέσα από την εξομολόγηση και την καθάρη μυστηριακή ζωή. Ερείπιο βρήκε το Μοναστήρι από τις φθορές και τις λεηλασίες, ερείπια και τις ακατήχητες ψυχές των ανθρώπων της γύρω περιοχής, που τις αγαπούσε σαν κάτι ατίμητο, αφού και αυτές, όπως όλων μας, ήσαν ψυχές «*υπέρ ων Χριστός απέθανε*» (Ρωμ. ιδ' 15). Με την φιλεργατικότητα του ο Γέροντας ανακαίνισε τα κτίρια και με την αγάπη του προσείλκυε τις ψυχές σαν μαγνήτης,

για να τις πλύνει και να τις θεραπεύσει σταδιακά από τα γήινα πάθη τους.

Η εργασία αποτελεί ευλογία Θεού, χαροποιεί τον άνθρωπο και τον κάνει συνδημιουργό του Θεού, αρκεί κάθε εργαζόμενος, όπως η όρνιθα, που όταν πίνει νερό στρέφει το βλέμμα της δοξολογικά προς τον ουρανό, να επιζητεί καθημερινώς την θεία βοήθεια γνωρίζοντας ότι χωρίς εκείνη τίποτα δεν μπορεί να επιτύχει. Αυτός που δεν εργάζεται σκέπτεται πονηρά, περιπατεί άτακτα περιεργαζόμενος τους εργαζόμενους, όπως γράφει ο Απόστολος Παύλος (Θεσ. γ' 4-5). Ο άνεργος όμως διαφέρει από τον πονηρό, οι συνθήκες της κάθε εποχής

Για το πολυσχιδές έργο του

Γέροντος Ιακώβου στα Ζαγοροχώρια ο τότε επιχώριος Μητροπολίτης του έδωσε το οφίκιο του Αρχιμανδρίτη. Αυτός, όμως, ήταν τόσο ταπεινός, που ποτέ του δεν φόρεσε το επανωκαλύμαυχο και τον σταυρό, τα διακριτικά του βαθμού του. Τον Σταυρό του Χριστού δεν τον θεωρούσε κόσμημα επιδείξεως. Τον φορούσε μέσα του διακριτικά και τον σήκωνε στού ώμους του αγόγγυστα. Ήταν ένας σταυροφόρος Κυρηναίος ψυχών. Γνώριζε ότι κανείς δεν θα μπορέσει να πλησιάσει τον Κύριο χωρίς να σηκώσει με χαρά τον σταυρό του. Κανείς δεν θα δεχθεί τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος στην καρδιά του χωρίς να πλέξει γύρω από τον σταυρό του τα τριαντάφυλλα των έργων της αγάπης. Κανείς δεν καθαρίζεται και δεν σώζεται χωρίς παστρική εξομολόγηση. Κανείς δεν οδηγείται στην Βασιλεία των ουρανών

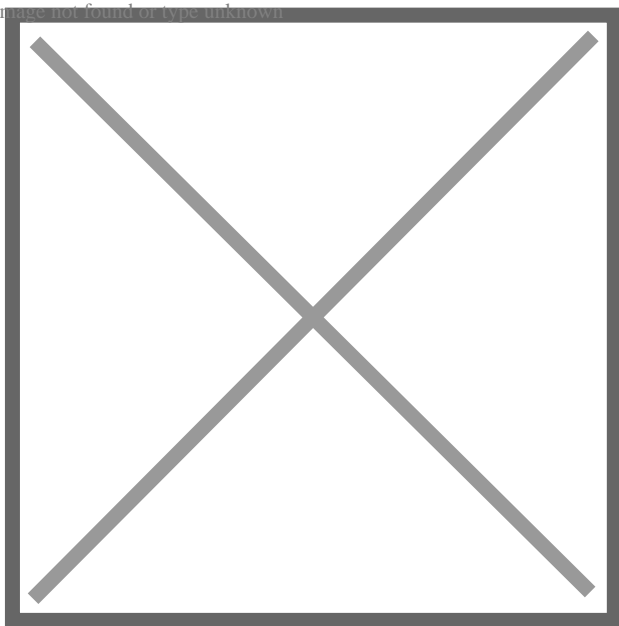
μόνο με γλέντια και πανηγύρια. Χρειάζεται να ακολουθήσει και τα βήματα του Εσταυρωμένου στον ανηφορικό Γολγοθά της ζωής. Τα φίδια, έλεγε ο Γέροντας, στα πνευματικά του παιδιά, όταν βγούν από τις τρύπες τους οι άνθρωποι τα σκοτώνουν. Όταν κάθονται μέσα χοντραίνουν. Οι αμαρτίες μας μοιάζουν με φίδια. Όταν τις εξομολογούμαστε βγαίνουν από μέσα μας και ψωφούν. Όταν, όμως, δεν τις βγάζουμε μένουν μέσα μας και μεγαλώνοντας μας τσιμπούν και μας ρίχνουν το δηλητήριο του θανάτου.

Εντύπωση προξενούσε το γεγονός, ότι ενώ ο Γέροντας Ιάκωβος ήταν αυστηρός ασκητής απομονωμένος από τον κόσμο, όμως, δεν παρουσίαζε φαινόμενα άκρατης αυστηρότητας και φανατισμού. Εξυπηρετώντας ως εφημέριος και πνευματικός τα γύρω του χωριά εκ περιτροπής εφάρμοζε το του Παύλου: *«Το επιεικές υμών γνωσθήτω πάσιν ανθρώποις»* (Φιλιπ. δ' 5) και, ενώ ήταν πολύ αυστηρός στον εαυτό του, ήταν επιεικής στους άλλους.

Ο Γέροντας Ιάκωβος ήταν αναγεννημένος πνευματικά και δεν θύμωνε, δεν επέπληττε, ούτε κατέκρινε αυτούς που τον πλησίαζαν όσο αμαρτωλοί και αν ήσαν. Μόνο όταν επρόκειτο για θέματα πίστεως η κινδύνου του ποιμνίου του αντιδρούσε έντονα και πάλι τότε μετά από πολλές νουθεσίες και παραινήσεις.

Γνώριζε πολύ καλά ο Γέροντας ότι η εργασία, τόσο η σωματική όσο και η πνευματική, αποτελεί εντολή του Θεού και δώρο Του προς τον άνθρωπο. Η εργασία είναι πάντοτε ευχάριστη, αφού ο σκοπός της δεν είναι να δυσαρεστεί τους ανθρώπους, άσχετα αν πολλοί λέγουν ότι η δουλειά είναι δουλεία, αλλά να τους προξενεί ευχαρίστηση. Γράφει ο Εκκλησιαστής, ότι το να τρώγει ο άνθρωπος και να απολαμβάνει τα αγαθά του μόχθου του είναι χάρισμα Θεού, *«και γε πας άνθρωπος, ος φάγεται και πίεται και ίδη αγαθόν εν παντί μόχθω αυτού, δόμα Θεού εστιν»* (Εκκλ. 3, 13).

Άλλο, όμως, πράγμα, να μη θέλει κάποιος να εργασθεί, και άλλο να επιζητεί εργασία και να μην βρίσκει. Σε αυτή την περίπτωση η αεργία γίνεται ανεργία και είναι έμπονη. Αποτελεί μάστιγα της σύγχρονης κοινωνίας των ανθρώπων και της δύσμοιρης πατρίδος μας. Μάστιγα, που σαν τις ασθένειες, την φτώχεια και την δυστυχία ενσκήπτει στους ανθρώπους με την Θεία παραχώρηση.

Για θεραπεία της κοινωνικής αυτής μάστιγας της ανεργίας ο καλός Θεός έδωσε την χάρη στον φίλεργο Γέροντα Ιάκωβο, να μεριμνά για την καταπολέμησή της και οι προσευχές του να εισακούονται από Αυτόν. Έτσι, όσοι άνεργοι τον επικαλούνται με πίστη, λες και απευθύνονται σε γραφείο εξευρέσεως εργασίας, βρίσκουν εργασία για να μπορούν αξιοπρεπώς να διανύσουν τον δόλιχο της παρούσας ζωής. Πολλές μαρτυρίες και πολλά περιστατικά έχουμε καταγεγραμμένα, αλλά και πολλά μας έχουν διηγηθεί σοβαρά πρόσωπα για την ταχεία επέμβαση του πανοσίου Γέροντος Ιακώβου σε Αθήνα, Καλαμπάκα, Ιωάννινα, Κύπρο, όπου αντίγραφα της μορφής του έχουν διαδοθεί και όπου η επίκληση του ονόματός του έχει επιφέρει αίσια αποτελέσματα. Όταν κάποτε ρωτήθηκε ο Γέροντας Γαβριήλ από την Κύπρο πότε θαυματουργούν οι Άγιοι μας είπε:

-Ευρισκόμενος πριν από χρόνια σε ένα Μοναστήρι του Ναυπλίου, ο τότε Μητροπολίτης Χρυσόστομος Δεληγιαννόπουλος, μορφή αγία, ρωτήθηκε ποιοί Άγιοι θαυματουργούν; Η απάντησή του ήταν ότι θαυματουργούν εκείνοι οι Άγιοι εκείνοι που δέχονται πολλές προσευχές. Οι Άγιοι που οι πιστοί τους επικαλούνται με θερμές προσευχές, όπως συμβαίνει και με τον όσιο Γέροντα Ιάκωβο της Βίτσας, ο οποίος πρόθυμα και γρήγορα εξευρίσκει εργασία στους ανέργους που θερμά προστρέχουν στην χάρη του.